However they are not to stack the grain

– אבל לא גודשין

OVERVIEW

The משנה states that it is permitted to reap the grain of a בית השלחין וכו' before the הקרבת העומר; however it is not permitted to stack the grain (in piles, etc.). תוספות explains the difference between גדישה.

– דבגדישה ליכא פסידא אם ימתין אחר העומר

For there is no loss if he will wait until after the offering of the עומר for the

-¹דדוקא משום פסידא התירו קצירה

For they permitted the reaping of the grain before the עומר only on account of the monetary loss -

שממהרין ליקצר משאר פירות ואי לא קצרי להו פסדי –

Since the grain of a בית השלחין וכו' are quicker to ripen than other produce (from other fields), and if they will not be reaped in time (before the עומר) they will spoil. However nothing will be spoiled if the גדישה is postponed till after the הקרבת העומר. We allow only the reaping process; all other processes must await the עומר, for we are concerned that if he is involved in the grain he may come to eat it (before העומר).

תוספות anticipates a question:

והא דשרי רבי יהודה קמח וקלי לעיל

And why is it that ר"י previously in the גמרא permitted the people to offer flour and קלי [parched grain] (which were processed before the קלי); those are certainly processes which take place after the גדישה and גדישה. It should have been forbidden since there is no loss. What is the difference between this משנה where even גדישה is prohibited, and that משנה are permitted to be made before the קמה וקלי?!

replies:

- אקילו ^{2} הקילו הקילו עולי רגלים לומר משום יש

1

¹ תוספות, in the previous ד"ד, cited רש"י (and תוספות seemingly agreed with him) that there is a שאוכh teaches that הכמים in מותר in מותר בית השלחין. Nevertheless if not for the reason of פסידא would have prohibited even ממא בהערה on account of the שמא יבא לאכלו (as they were גוזר concerning תוספות הרא"ש בהערה). See also תוספות הרא"ש בהערה

² The עולי רגלים are the בני ישראל who came from all over to visit the ביהמ"ק (and bring the various קרבנות) three times a year; on עולי רגל are the פסח, שבועות (left we are discussing the עולי רגל).

³ See תוספות הישלים שא who states that it is necessary to put out the קמח וקלי in order עטר את ירושלים בפירות (which our may [also] be referring to).

One can say; the הכמים were lenient on account of the עולי רגלים. The צולי רגלים should find food aplenty in ירושלים. However a private person on his own farm is only permitted but not קצירה.

תוספות strengthens this idea that there is a difference if it is מסידא or not:

ורבי מאיר אוסר בקמח –

And ר"מ prohibits grinding the grain into flour before the עומר (as the גמרא mentions here that it was done שלא ברצון חכמים),

- ושרי קצירה לקמן בפרק מקום שנהגו דקתני במילתיה קוצרין ברצון חכמים (דף נו,או) But he permits the reaping before the עומר as the גמרא states later in פרק מקום where it is taught in a ברייתא in the name of שנהגו that the אנשי יריהו would reap (before the עומר) in accordance with the will of the הכמים -

- מנחות במנחות בסידא וכן פירש הקונטרס במנחות and the reason for the distinction between קמה and α is on account of the loss that one would incur if he does not reap the grain in time. And so too does רש"י פארות is and מנחות מקום פסידא מקום פסידא and מנחות in מנחות is and שלא במקום פסידא מקום פסידא. It is evident that the difference between ר"מ and מנחות in valid also according to ר"מ, and not only according to ר"מ.

מוספות asks:

אם תאמר אם כן מאי פריך⁵ דילמא הכא שרי רבי יהודה משום פסידא –

And if you will say; if this is so that the reason for קוצרין בית השלחין is on account of פסידא, then what is the challenge that the גמרא poses; indeed היי is concerned that perhaps he will come to eat it, but perhaps here דיי permits to reap the grain because of the loss that would be if he did not reap it in time -

אבל גבי חמץ גזרינן –

However concerning המץ where there is no loss if he will not be בודק we do make a decree that one should not be בודק because he may find חמץ and eat it.

מוספות answers:

ויש לומר משום מצות ביעור יש להתיר 6 כמו משום פסידא:

And one can say that in order to fulfill the מצוה of בדיקה the בדיקה the בדיקה should be permitted just as we permit the קצירה because of a loss. The loss of money should not be greater than the opportunity to observe a מצוה. If we suspend a השש אכילה on account of

-

 $^{^{4}}$ עא,א ד"ה לפני.

⁵ The גמרא argues that there is a contradiction in the opinion of 'די", by אמץ (he does not permit בדיקה during שמח בדיקה (he does not permit אמר בא לאכלו because) he is concerned שמא יבא לאכלו (he permits the קצירה and) he is not concerned שמא יבא challenges this contradiction.

⁶ See 'Thinking it over # 2.

monetary loss, we should (equally) suspend it on account of performing a מצוה.

<u>SUMMARY</u>

is permitted on account of גדישה. By גדישה where there is no אסור it is אסור וו פסידא where there is no אדישה it is אסור ווי שמא יבא ארכלון שמא יבא ארכלון. Nevertheless for חכמים the הכמים אולי רגלים וויף. Relaxing a אזירה וויף אוירה מידה מוירה וויף would indicate that a אזירה should also be relaxed in order to perform a מצור מצור מויר ממץ.

THINKING IT OVER

- 2. According to תוספות the purpose of בדיקה is שלא יבא לאכלו ^{8} How can תוספות claim that בדיקה should be allowed on account of מצות ביעור; since the שלא בדיקה is שלא יבא הקנה, and if he is בודק and finds חמץ there is even a greater יבא לאכלו it?!

_

 $^{^7}$ See 'מהרש"א [הארוך] וכו'.

⁸ See תוספות ב.א ד"ה אור.

⁹ See דבר שמואל.